

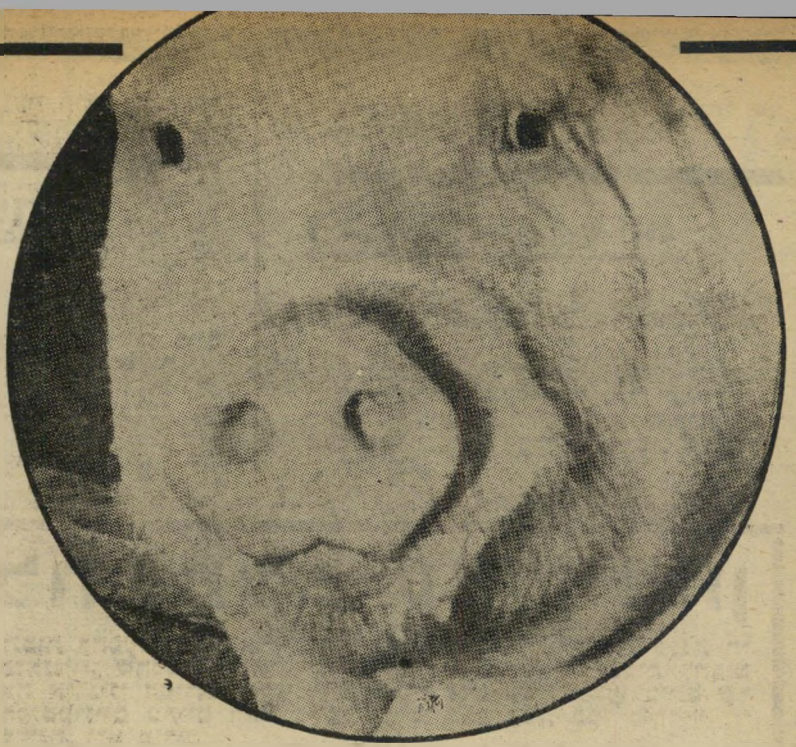
דן פיינרו מדווח על פ

שהגיעו לפסטיבל; זאת, כדי להפגין את נכונותו של העולם הראשון לקבל אל חיקו את העולם השלישי.

אולם, גם כך הכריז במאי הסרט מוחמד לכהיד חמידה (שגם משחק בו את אחד התפקידים הראשיים, וכן אחראי לתסריט, להפקה, לצילום ולעוד כמה תפקידים חשובים בהפקה), כי הוא מצטער על שהביא את סרטו לקאן. מאחר שאין כאן הערכה אובייקטיבית של יצירות מהפכניות אמרי תיות, ואין בין השופטים אפילו אחד שר אינו נציג התרבות המערבית המתנוונת.

העובדה שבין השופטים מצויות שקי ניות-קולנוע ותיקות וידועות בעלות טעם וכישרון גבייחד, כמו ז'אן מורו ולאה מאסארי, סופר כמו אנתוני (החפוז המוכני) ברג'ס, או במאייחוקרה של בלגיה, אני דרה דלבו, אינה משכנעת אותו כלל. כל אלה ודאי אינם מסוגלים להבין לרוח העולם החדש, לדעתו, והתיקות יכולה לבוא (אם כי הדבר לא נאמר בפירוט) רק מצד פייר סאלינג'ר, מזכיר-ולשעבר של הנשיא קנדי לענייני עיתונות. הוא אולי אינו מבין הרבה בסרטים (אם כי

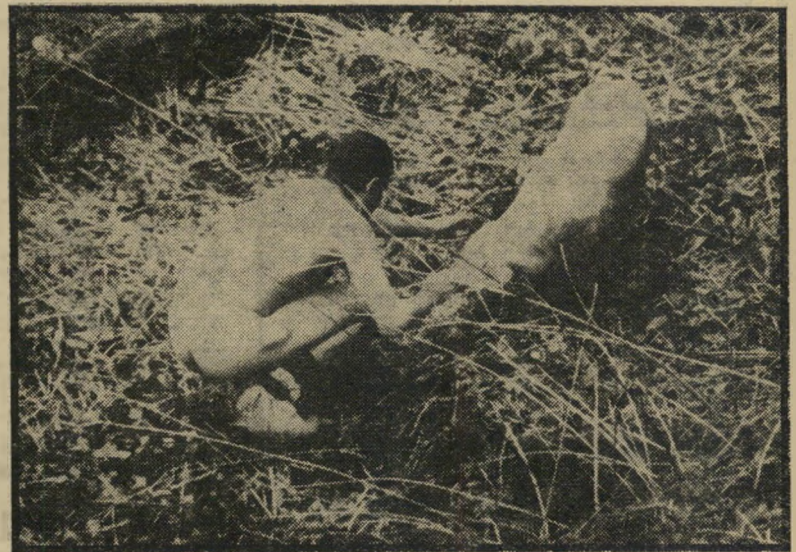

איזו חזירות קאן!

הופיע פעם בתפקיד קטן בסרט-גנגסטרים בשם הקשר ממרטיי, אבל לפחות יודע מה פשר המושג דיפלומטיה.

עם זאת, יש לומר שמוחמד לכהיד חמידה היה מיטיב לעשות אילו סמך על סרטו-שלו, כי הסרט שנות התעורה הוא, ללא ספק, ההישג הקולנועי המרשים ביותר של העולם הערבי עד עצם היום הזה. הוא מתאר את התפתחות המצב הפוליטי והחברתי באלג'יריה, משנות השלושים ועד תחילת מלחמת-השחרור שם, ב-1954. זוהי אפוא רחבת-מימדים, הי נמשכת כשלוש שעות, בנוייה לפי מיטב המסורות של הקולנוע הסובייטי, עם אלפי משתתפים, תנועות מצלמה (הסרט מצולם במסך רחב) מרשימות, תנועות המיונים ומעמדים רבי-ניצבים, שימוש בלתי-רגיל בנוף המידבר ובאווירת כפר אלזירי.

זאת, בחוספת שיחות שנשמעות אומנם פעמים רבות כהספה פוליטית לילדי הגן, אבל פהרשם מצטלצל בהן מיתר אמיתי, כן וכואב של עולם זה. כמו, למשל, הטענה כי לגבי הערבי בג'בלאות מהווים היטרי הצרפתים וכל האירופאים היינו-הך, מן האווירה שנוצרה סביב הסרט, נראה שבין אם הובטח לו הפרס מראש בין אם

תגובות חריפות ביותר העלה סרט בלגי זה, המספר על גבר בודד המחאהב בחזיר ממליטה לו במזל טוב, שלושה חזירונים. (בתמונה), מתעלס עימה על הבר, וזו

„אגרסל הנישואן“

עירייה תארגן פסטיבל שאינו מביא להם כל ברכה. אולם כל אלה ניחשים בלבד. המישטרה לא גילתה דבר, לא בקשר ל-פצצה זו ולא בקשר לפצצונת אחרת, שרעי מה כמה ימים לאחר-מכן, באיוו וילה מרור חקת ממרכז העניינים.

ישראל לא —

אלזיר כן

ל פחות, אין איש טוען כי הישראלים אשמים, בנוכחותם, בפתיחה רועמת זו. ישראל אינה משתתפת הפעם בתחרות הי רישמית, אחרי ששלושת הסרטים שסוגי רו נידחו כבלתי-מתאימים.

בין הארצות המשתתפות מופיעות, בי ראשובראשונה, המתחרות הקבועות: הי מריחת — צרפת, ארצות-הברית, אנגליה, גרמניה (המזרחית) — לראשונה, וגם הי מערבית), פולין, בריט-המעצות, אנגליה, איטליה ועוד אחרות. בין המשתתפים ל-ראשונה בתחרות זו, נציגי שני עולמות שונים לחלוטין: הולנד ואלזיריה, ואם הראשונים באו הנה כמשתתפים-מן-המניין, הרי הנוכחות האלזירית לוותה בהמולה. ראשית, כך מהלכת השמועות במסדרון נות, הובטח להם פרס כלשהו, עוד קודם

פ סטיבו הסרטים 28 בקאן, נפתח השנה ב„פצצה“ רועשת. בכל שנה מאיימים, מדי-שנה מגיעות אזהרות טל-פוניות בעילום שם, אך השנה, בלא איומים ובלא אזהרות, הניחו, לילה לפני פתיחת הפסטיבל, פצצה קטנה שעשתה רעש גדול. היא התפוצצה בשעה 4 לפנות-בוקר, ניפצה את החלונות בצד אחד של ארמון-הפסטיבלים, ופגעה במחמת מניידות-הטל-וויזיה הצרפתית הממוקמת שם דרך קבע, כל משך הפסטיבל. אף אדם לא נפגע, ומה שמשונה עוד יותר, שום אירגון לא זקף את ביצוע המעשה לעצמו בגאותה. הניחויים בקשר לעומדים מאחרי הפצצה פתחו למחרת כפטריות. היו שסברו, כרגיל, כי היו אלה השמאלנים הקיצוניים, בעיקר משום שלשמאלנים אלה לא ניתן כל מבוקשם בפסטיבל הקודם. אחרים טענו כי המדובר במילחמת-כוחות בהנהלת שוק הסרטים המגלגל, מדי-שנה, סכומי כסף עצומים ולהנהלתו יש מישקל בלתי-מבוטל בתכונות הגילגולים.

יש אפילו הסוברים כי מניח הפצצה היו נציגי אותו צד של העיר קאן, אשר נמצא רחוק מענייני הפסטיבל (המרוכז כור לו במיסר רחובות ובתי-קולנוע) והטור ענים שבסופו של דבר, לא כדאי להם לשלם מיסים כלי-כך גבוהים רק כדי שתי

סרט משתתף לפסטיבל. אפוא רחבת-מימדים על אלזיריה

לאו, הוא אכן עתיד לזכות בפרס כלשהו. ההבדל הבוטה הראשון שניתן למי צוא בין סרט זה לבין מתחריו האיררי פיים, הוא דווקא חשיבותו של היטלר בי תודעה הנוכחית. העובדה שהפוליטיקה היא היום מרכיב חיוני בכל סרט המבקש להעי מיד פנים אמנותיות, אינה חדשה עוד. אולם נראה כי יוצרי סרטים רבים יותר ויותר חוזרים לקורות מלחמת-העולם הי שנייה, כדי לשאוב מתקריות אותנטיות של העבר את הלקחים שצריך ללמוד היום, וכך התברך הפסטיבל, הפעם, במיספר בלתי-מבוטל של שיחזורים היסטוריים, הי מגיעים משום-מה, כולם, לאותה מסקנה עצמה: האוייב האמיתי לא היו הגרמנים, שתקפו, אלא משתפי-הפעולה איתם באר-צות השכנות, שהשדלו יתר-על-המידה למצוא חן בעיניהם.

היהודי:

המדוכא הניצחי

ה משתמע מתוך מדור מיוחד, סרט של קוסטא גאוראס (יד), המתאר את פרשת החקיקה של חוקי-החירום בצרפת, שהתירו עונש-מוות לנאשמים בעבירות פוליטיות — חוקים שבמיסגרתם הוצאו ל-הורג צרפתים רבים, שנשפטו כבר קודמי לכן ונידונו לעונשים קלים בלבד. כל זה, כך נאמר בבירור רב בסרט של קוסטא גאוראס, היה רק כדי למצוא חן בעיני הגרמנים, שבעצם בחלו בטבח הזה וחשי בוחו כבלתי-תרבותי, שהרי הכל יודעים שיוזמי בוכנוואלד ואושוויץ היו אנשי תר-בות ומוסר מובהקים.

סרט אחר, בשם הבריגדה, משחזר, בי צורה צנועה יותר, הוצאת-ההורג באותה תקופה, לפי אותו חוק, אולם הוא מרחיק לכת יותר מקוסטא גאוראס. אומנם, בת-קופת המילחמה נאלצו הפועלים לשתף פעולה עם הבורגנים — ללא התלהבות — נגד האוייב המשותף, אולם סוף המלחמה איננו סוף הקרבות לגבי בני המעמד הר עובד, שיצטרכו להמשיך להיאבק למען המהפכה החברתית.

סרט שלישי, בשם העימות, שבא לכאן משווייץ, משחזר את פרשת דויד פרנקי

„אמיתות ושקרים“

הסרט המעולה ביותר שהוצג עדי-כה ב-פסטיבל היח של אורסון וולס הוותיק.